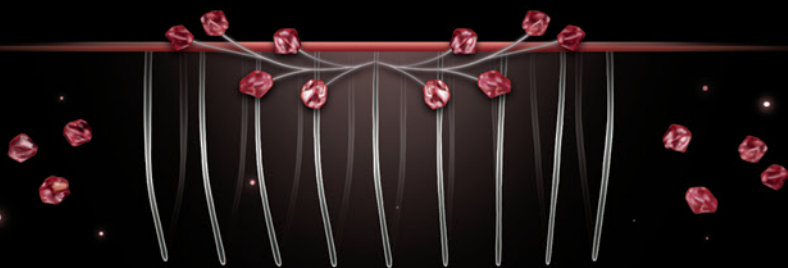




GYÖNGY ÉS RUBIN



*Meg tudnál bízni abban,
aki fel akar falni?*

finep 
selection

H E R C Z J Ú L I A

HERCZ JÚLIA

GYÖNGY ÉS RUBIN

Az Arany és Ónix világában játszódik

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

PROLÓGUS

ELINOR HAWKRICH NAGYOKAT SZÖKKENT, amivel újra meg újra ki-váltotta nyolc évvel idősebb bátyja rosszálló pillantását és zsörtölődését. Barna tincsei kiszabadultak a kalapja alól, amit széles szalaggal kötöttek meg az álla alatt. Vászonruhája susogott és felhabosodott, ahogy felugrott, majd halk huppanással újra földet ért a macskaköves utcán.

Még sose látott ennyi embert összezsúfolódni a Pall Mallon. Háromszögletű kalapok, cilinderek és strucctollas turbánok folyója hömpölygött körülötte. A szavak zibongtak a kandeláberек alatt, amik fekete káróként dőfték át az egyre sötétedő eget.

Az utca két oldalán sorjázó ablakokban szőlőszemekként tömörültek az emberek. Néhányan teljes felsőtestükkel kihajoltak, amitől úgy tűnt, a következő pillanatban kibucskázhatnak és nyakukat szeghetik. A falaknak támasztott létrákon emberek csüngtek, és izegtek-mozogtak, hogy minél többet és jobban lássanak.

Alkonyodott.

Az árnyékok megnyúltak, és a házfalakon egyre feljebb kúsztak, miközben az ablakok az utolsó narancscsillámokat verték vissza. A tetőkön vörösen lobbant a fény, egy ideig parázsként izzott, majd kihunytt.

– Mikor gyűjtják már meg, Freddie? – rángatta meg Elinor a bátyja kabátjának ujját, amin jól érződött a kamilla és a szantálfa illata.

– Hamarosan...

– Gondolod, hogy papa is bevezetted a házba?

– Nem hiszem. Túl drága lenne kiépíttetni a vezetékeket – pillantott Frederick a zsebórájára. – És veszélyes.

– Veszélyes? Miért?

Frederick megvonta a vállát, majd lehajolt, hogy szemük egy vonalba kerüljön. Sötétbarna haja klasszikus görög stílusban göndörödött ki a cilindere alól.

– Azt mondják, felrobbanhat, így... BUMM! – írt le széles kört mindkét kezével, miközben zöldeskék szemét meresztette, és nagyra nyitotta a száját.

Elinor bensőjét a nevetés csiklandozta bátyja arckifejezését látva. Szájába harapott, hogy visszafojtja, de hiába. Felkuncogott. A hangra a körülöttük állók egy része feléjük fordult. Az idősebb nők szemében rosszallás villant, néhányan még helytelenítően ingatták is a fejüket.

Elinor egész arca lángolt. Tudta, hogy abba kellene hagynia a kérdézősködést, de túlságosan is érdekelte, mi történik körülötte. Főleg, hogy az újságok hasábjain állandóan cikkeztek a gázvezetésekről és a gázlámpákról, és arról, hogy mindezt itt, Londonban fogják véghez vinni.

Egy teljes utca! Olajlámpák helyett gázzal fognak működni! Csoda... varázslat... És most kiderül, hogy felrobbanhat?!

– De akkor ez itt is megtörténhet, nem?

– Meglehet – bólintott Frederick. Arcizmai mozdulatlanúságba dermedtek. – Etonban is vitatkoztunk erről... és a tanárok sincsenek egy véleményen. De erről neked nem kell tudnod – pöckölte meg Elinor homlokát.

– Hé! – kiáltott fel, amivel újabb rosszalló pillantásokat vont magára. Elfintorodott, és megdörzsölte sajtó homlokát. – Akkor a Prinny miért engedte meg?

Bátyja teljes magasságában kihúzta magát, amitől újra több mint egy fejjel magasodott fölé. Elinornak hátra kellett hajtania a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Nem hívhatod így a régensherceget!

– Miért? – fonta össze a karját Elinor. – Papa is mindig így hívja. Meg te is!

– Az más. Mi férfiak vagyunk. Te pedig csak egy kislány.

– Tizenkettő leszek mindjárt! És többet tudok, mint ahogy te gondolod!

– Valóban? Na, ne mondd! – Frederick hangjába hitetlenkedés vegyült.

– De igen! Tudom, hogy azért egyeztél bele, hogy elhozol a mama és a papa tudta nélkül, mert Miss Danielsszel akarsz találkozni.

Frederick szemöldöke megemelkedett, arca kissé megnyúlt. Elinor akár meg is esküdött volna, hogy látta, amint elpirul, mielőtt a bátyja elfordította volna a fejét.

– Nem igaz... – Sétapálcája határozottan koppant a kövezeten.

Elinor tekintete végigsiklott a legújabb divat szerint készült ruházataán, amit csak tegnap hozott neki a szabó. Nem kellett a bricseszhez érnie, hogy tudja, a legfinomabb szarvasbőrből varrták, ahogy a bordó kabátját is a legjobb kasmírból készítették.

Megvonta a vállát.

– Kedvelem Miss Danielst. Mindig mosolyog, és az aprósüteményei nagyon finomak. Főleg a lekvárosak...

Elég volt rá gondolnia az édes, gyümölcsös ízre, amit kiegészített a vajás tészta puhasága, és azonnal összefutott a nyál a szájában. Nagyot nyelt. Talán túl hangosan is, mert a szeme sarkából látta, ahogy a bátyja elmosolyodik.

– Valóban?

– Ha elvennéd, akkor mindennap ehetnék belőlük, és... – Elhallgatott, mert észrevette, hogy bátyja már nem is rá figyel, hanem megbűvölten mered egy sárga, csipkeszegélyes szaténkalapra, majd megemeli kissé a cilinderét, és meghajol. Nem kellett még lábujjhegyre sem állnia, hogy tudja, ki lehet az. Miss Judith Daniels.

– Odamegyek köszönni. Mindjárt jövök. Rendben? – vetett felé Frederick egy oldalpillantást, de meg sem várta Elinor válaszát, hanem elindult a kalap tulajdonosának irányába.

– Jó. Én meg ott leszek, rendben? – mutatott a lány a kerítés felé, amin egy-két utcagyerek csimpaszkodott, hogy minél többet láthassanak

majd. Egy biccentést kapott válaszként, mielőtt a tömeg összezáródott volna a bátyja háta mögött.

Egy pillanatig még figyelte a két, egymáshoz közeledő kalapot, majd megemelte a szoknyáját, és a kerítés felé indult. Arra gondolt, onnan jobban szemmel tarthatja a bátyját, és a gázlámpák fellobbanását is. Odaérve felhúzódkodott, és teljes testével a kovácsoltvasnak simult. A párkány túl keskeny volt, így lábujjhegyen kellett egyensúlyoznia, miközben mindkét kezével markolta a csavart rudakat, élük a tenyerébe nyomódott. Hátának hideg fém feszült.

Létrák emelkedtek a magasba a lámpák mellett, mire a tömeg felmorajlott. Az emberek pusmogása felforralta az egyre hűvösebbé váló levegőt.

Elinor szája enyhén szétnyílt, és pislogás nélkül meredt a lámpákra és a létrákon felfelé kapaszkodó emberekre. A levegő megdermedt.

A lámpagyújtók felértek. A csöndben hallani lehetett, ahogy az üveg-búra ajtaja megnyikordul. Vörös szikrák pattantak, majd kék lángok lobbantak sorban, egymás után.

Éljen!

Az üdvrivalgás megremegtette az ablakokat, a létrákat, a kerítést, a levegőt. A tömeg mozgásba lendült, akárha az eddig mozdulatlanságra ítélt víztömeg súlyától gát szakadt volna át, ide-oda verődött a falak között. Feltornyosult és továbbmozdult.

Elinor csak most vette észre, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét. Nagyot sóhajtott. Nem robbant. A kékes fény egyenletesen égett az üveg mögött. Meg sem rezsent. Nem nyúlt meg, és nem tekergett. Kihúltnek és élettelennek tűnt.

A szeme sarkából vörös-fehér villanás vonta magára a figyelmét. Oda-kapta a tekintetét. Egy rókafarok fehér pamacsos vége rezsent meg a közeleli sikátor sarkánál. Akkora, mint egy emberfej.

Róka?! Ekkora a farka? Mekkora lehet akkor maga a róka? Farkas méretű? Vagy annál is nagyobb?

Pislogott.

Két pamacsvég. Akár egy mókus szőréből készült hatalmas ecsetfej, aminek végét fehér festékbe mártották.

Újra pislogott. Megdörzsölte a szemét.

A róka farkak eltűntek.

Talán káprázott a szemem. Túl sok itt az ember, hogy idemerészkedjen egy róka is. Nem hogy kettő! Mégis mekkorák lehetnek?

A kérdés ott visszhangzott a fejében, és egyre jobban érdekelt a válasz. Utána kell mennie. Meg kell tudnia!

Elinor gyors pillantást vetett Miss Daniels és a bátyja felé. Még mindig ugyanott álltak, és jól láthatóan Frederick magyarázott.

Talán még láthatja a rókát vagy rókákat, ha elég gyors, és vissza is érhet, mielőtt a bátyja keresné. Amire, elnézve a helyzetet, egyáltalán nem kerül hamar sor.

Ahogy leugrott, egy pillanatra elveszítette az egyensúlyát. A kerítés felé kapott újra. A rozsdával borított kovácsoltvas végighorzosolta a tenyerét. Sziszegve kapta el a kezét, csak egyetlen röpké pillantást vetett a karcolásokra. Majd szoknyáját megemelve befordult a sikátorba. Maga mögött hallotta a zibongást, de egyre halkult, ahogy haladt. Szemét meresztve sietett végig a házfalak között. Egy csendesebb utcára érkezett. Az olajlámpák fénye remegő foltokat vetett a macskakövekre. Bérhintó csattogott végig, majd fordult el jobbra. Elinor ide-oda nézett, felugrott, látja-e valahol a rókákat megbújva. Nem tudta elhinni, hogy elvesztette mindkettőt.

Már csalódottan fordult vissza, amikor újra észrevette a két róka farkat.

Arra perdült, és futásnak eredt. Átugrott néhány lócitromkupaot, ahogy átkelt az utca egyik oldaláról a másikra.

Befordult a sarkon.

Ketten voltak. Izmok feszültek, ököl lendült, penge villant a félhomályban.

Kilenc vörös róka farkok és két csavart szarv, bojtos bivalyfarkak és karmok. Összegabalyodtak és szétváltak. Újra és újra, ahogy egyszerre

csaptak le egymásra. Talpuk alatt fröccsent a nedves talaj. Parázs szemük fellobbant... vörösölt. A falak között ide-oda vergődött a lábdobbanásuk, morgásuk és az ütések hangja.

Elinor megdermedt, akár a vadászt szimatoló őz.

Démon! Démonok!

A kilenc róka farkok ide-oda lebbent, ahogy követte a démon mozdulatait. Ruhája szakadtan és véresen tapadt a testére. Felugrott, és átlendült a másik felett, az éles karompengék végigszántották a csavart szarvú ördögfajzat mellkasát, de az meg sem ingott. Sebeiből vér csordult alá.

Elinor pillantása a két marakodó démon mellett a földön heverő alakra ugrott. Ruhája vértől és sártól nedvedzett. Haja csatakosan folyt egybe a körülötte lévő szennyel. Egy nő. Szeme akár két üveggolyó, úgy tűnt, mintha bármelyik pillanatban arrébb gurulhatna. Hasából ujjnyi vastag, vértelen nyúlványok kötelekként tekeregtek a földön.

Belek!

Elinor gyomra összerándult és felfordult. Sav marta a torkát, térde megroggyant, és toccsant a sárban. Foga a szájába mélyedt. Nyelven fém, édes íz terjedt szét. Kezét az ajka elé kapta, és ahogy visszahúzta, vércseppek festették meg az ujjait.

A két démon megdermedt, és egyként fordultak felé. Orruk, mint a vérszagot szimatoló kutyáké, mozdult. Tágult és szűkült. Vörös szemük részegeződött.

– Egrm... grmöngrm...

A csavart szarvú fekete, húsos nyelve kitüremkedett, ahogy megnyalta az alsó ajkát, majd könyökét hátracsapta, egyenesen a másik arcába, ám az könnyedén felugrott, és a téglafalon megtámaszkodva elé érkezett, majd egyenesen Elinor felé vetődött.

A félelem görcsbe rántotta az izmait.

Sikítani akart, de a levegő a tüdejében ragadt. Élesen villanó fogakat látott, és a mellkasa felé közeledő hatalmas, éles karmokat.

– Gyöngy!

Kések...

Kéz csapott a vállára, és hátrarántotta. Elterült. Keserű okádék, vértől iszamós föld, kénes ürülék szaga az orrába furakodott. Fekete köpeny lebbent felette.

Dörr!

Vonyítás. És hördülés.

A szemhéja lecsukódott, a fülét néma csönd töltötte ki. Még érezte, ahogy lepel borul rá, és kezek emelik magasba.

II. FEJEZET

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

ELINOR JOBB LÁBÁBA FÁJDALOM SZÚRT. Éles, fehér fájdalom. Pont olyan, mint amikor a hajkeféjének vaddisznósörtéje szúr a körme alá. A térde megroggyant, amitől elvétette a lépést, és megingott. Támaszt keresve kapott kísérelője felé. A komornája épp időben ragadta meg a karját, mielőtt szégyenszemre elterült volna a járdán.

– Köszönöm, Mary – suttogetta, miközben visszanyerve lélekjelenlétét, végigsimított a ruháján. Próbált úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, holott nagyon is jól tudta, hogy nem így van.

Egy démon! Egy démon van a közelben!

Minden izma megfeszült, ahogy a fogát összeszorítva próbált felül-emelkedni a vádliját égető fájdalomon. Egy hosszúnak tűnő pillanatig megtámaszkodott a napernyőjén. Annyira szorította a nyelét, hogy az ujjpercei kifehéredtek.

Az utca zaja ott vibrált körülötte. Pillantása a túloldalon zötyögő trágyáskocsira ugrott. Egy utcaseprő kotorta és lapátolta fel a kordéra az állati ürüléket, míg egy másik a házak elé kirakott, hamuval teli vödöröket ragadta meg, és tartalmát a kocsira szórta. A fekete por felpuffadt a levegőben, majd alászállva beterítette a járda egy részét.

– Minden rendben, kisasszony? – Mary hangja aggodalmasan csendült, mire Elinor csak bólintani tudott.

– Csak megbotlottam – nyugtatta meg a komornáját.

Azért indult el ilyen kora reggel a Hyde Parkba, hogy Prudence-szel, a megmentőjével és összekötőjével találkozzon, ahogy a nő a néhány nappal ezelőtti levelében kérte. Még felbontania se kellett, hogy tudja, miért akar majd találkozni vele. Feladata van a számára: le kell ellenőriznie valakit, nem báránybőrbe bújt farkas-e.

Pontosabban emberbőrbe bújt démon.

A pokolfajzatok tökéletesen beolvadtak az emberek közé az álcájuknak hála, ami úgy takarta el őket, akár egy vastag damasztfüggöny. Így könnyedén csábíthatták bűnre az embereket, hogy felfalhassák a szívüket. Előle azonban nem tudtak elbújni. Megérezte a jelenlétüket. Minél közelebb volt hozzájuk, annál inkább sajgott a lába. Tekintete végigrebbent a sokadalmon. Ha be tudná azonosítani a fájdalma forrását, akkor megemlíthetné Prue-nak a felfedezését, hogy aztán a démonvadászok megöljék, és ezzel megszabadítsa tőle a világot.

Egy pillanatra megállapodott a pékáruval megrakott talicskát húzó magas, megtermett legényen, aki harsogva árulta termékeit. Nem meszse tőle két gyerek lihegve támaszkodott a házfalnak. A fiú, mintha csak megérezte volna a pillantását, egyenesen rámeredt. A mellette álló vörösszőke kislány a bátyja kabátjába kapaszkodva pihegett, miközben maszatos babaarcát a méretes kabátba fúrta.

Olyan elveszettnek és éhesnek tűntek mindketten, hogy Elinornak azonnal megesett rajtuk a szíve.

Frissen sült pékáruk illata tekergett a járdát szegélyező oszlopok és kandeláberek között. Bebújt Elinor orrába, amitől megkordult a gyomra.

– Vennél négy zsemlet? – fordult a komorna felé, és átnyújtotta horgolt erszényét. – Adj belőle egyet-egyét azoknak a gyerekeknek, a maradékon mi ketten osztozunk.

Mary bölintott, átszökkent néhány pocsolyán, és már ott is termett a pékinasnál, aki épp megállt, hogy néhány, a csengőszóra kiviharzó szolgáló és járókelő kívánságát teljesítse.

Elinor kihasználta ezt a néhány percet arra, hogy jobban szemügyre vegye az utcán sétálókat.

Keskeny képű, háromszögletű kalapot viselő férfi haladt el mellette peckesen, sétapálcáját hanyagul lóbálva.

Nem.

A túlsó oldalon kerekded asszony, mellét kidüllesztve lépegetett, miközben fejét galambokat megszégyenítő módon forgatta.

Nem.

Magas, szikár férfi haladt el mellette. Jellegtelen színű haját bebodoritotta, arca két oldalát tömött, vaskos oldalszakáll-pamacs fedte, amittől úgy nézett ki, akár egy hörcsög, aki teletömte a pofazacskóit étellel. Tekintete felé villant, és az arkifejzéséből úgy tűnt, azt várja, köszönjön neki. De Elinor pillantása már tovább is siklott két, vidáman nevető matróz felé. Kravátljuk félig kibontva, szakadt vitorlaként hullámozott a nyakukban. Nevetve csaptak rá az egyik szolgálólány fenekére, aki válszként visszakacagott.

Daruszürke ló ügetett el, kikerülve néhány, disznót hajtó kondást. A nyeregben mahagónivörös hajú férfi ült. Jól szabott, sötétszürke kabátja meglebbent és hullámot vetett minden ütemlépésre. Csizmáját sárfoltok és rárakódott por borította. Szarvasbőr bricsesze rásimult izmos lábára, de sötét foltok csúfították. Fehér ingének kezelője kivillant a kabát ujjából, és kesztyűs kézfejeére hullt. A férfi futó pillantást vetett rá, majd megemelte kalapját a felé intő hölgyeknek, akik nevetve sügtak össze.

– Láttad? Láttad?! – sikkantott fel egy nyurga lány, kezét mellkasára szorította. – Rám mosolygott!

– Ugyan! Dehogy rád, Nel! Rám!

– Lányok! – mormolta az anyjuk, miközben próbálta sétára ösztökélni a gyermekeit.

– Ugye, mama, hogy rám mosolygott? Ugye, hogy miattam emelte meg a kalapját?! – topogott a fiatalabbik lány, és könnyörgőn meresztette szemét az anyjára.

– Ugyan, még be sem mutattak a királynénak! – torkolta le a nénje. – Anya... – simult most ő az anyjához – hívjuk meg magunkhoz Lord Merryweathert! Kérlek!

Tehát ő az, akiről már annyit hallottam... Lord Merryweather!

– Igen! Légy oly’ jó, mama, és apával tartsatok egy kis bált, ahol gyakorolhatunk a szezonra! Kérlek! – duruzsolták a lányok. Hangjuk egymásba folyt, és elmosódott, ahogy távolodtak.

Elinor tekintete újra arra kalandozott, amerre London egyik legelvetemültebb nőcsábásza ellovagolt. És ez még akár jól is jöhet a számára, ha sehogy sem tudja eltántorítani Freddie-t az elhatározásától, hogy Sir Williamnek adja. Halkan hümmögött, ahogy megforgatta az ernyőjét. Ezt a lehetőséget még jobban át kell gondolnia. Ám ami most fontosabbnak tűnt, hogy a férfi nem démon, hiszen a lába sem sajgott jobban a közelében.

– Nyolc penny! Képzelve, nyolc pennyt kért a zsömlékért! Micsoda rablás! – nyújtotta felé Mary a pékárut és a pénzes szütyőt, kiragadva őt a gondolatai közül.

Elinor beleharapott a még kellemesen langyos, ropogós zsemlebe. Újra elindultak, és a nő megkönnyebbülve tapasztalta, hogy a lába sem sajog már. A démon elszelelt, ez viszont bosszantotta.

Mindenesetre meg kell említenie az incidenst Prudence-nek, aki a mentora volt. Ő tanította meg rapírral vívni még a leánynevelő intézetben, és arra is, hányféle démon létezik, és milyen trükkjeik vannak, amivel behálózják a gyanútlanokat.

Mindig a Hyde Parkban szoktak találkozni, ugyanabban az időben, és ezen alkalmakkor adta át a megbízásokat.

Mary tökéletes komorna volt. Nemcsak tartotta a száját, hanem még segítségére is volt, és nem egyszer mentette meg találékonyságával egy-egy szorult helyzetből.

A park füve hullámzott, a foltokban elhelyezkedő facsoportok és ösvények felszabdalták a zöld területet. A távolban a Serpentine vize villant. A surranó szélben megzizzentek a falevelek, a napfény dárdaként dőfte át a lombkoronát. Az út mélyedéseiben szürkészöld, nyálkás pocsolya bújt meg, szárnycsattogás és madárfütty terült szét a vastag törzsek között.

Mohalepte kövek ágyazódtak a földbe, borostyán méregzöld levelei között.

Közeledtek a találkozóhelyhez, ami ebben a korai órában magányosnak és csendesnek tűnt.

Elinor napernyőjét szorosan fogva lépkedett. A kavicsok megcsikordultak a talpa alatt a fák közé vezető ösvényen. Gondolatban azt találgatta, Prudence vajon milyen új feladattal bízza majd meg. Ki lesz a célpont, akiről ki kell derítenie, valóban démon-e? Egy nemes talán, de vajon melyik? Száraz gally reccsent, mire ujjai rászorultak a napernyőnyélre. Egy pillanatra megtorpant, hallgatózott, majd továbbment. A gótikus, háromablakos romfal sűrűre kövei éles vonalakkal szakították meg a növényzet zöldjét. A csúcsíves ajtókeret árnyékot vetett rá, ahogy áthaladt alatta. Várta már a találkozást, és azt, hogy elmesélhesse, mi történt az úton idefelé jövet. Mindenképpen meg kell említenie a demont. Csak azt sajnálta, hogy nem sikerült kiderítenie, ki volt az.

Elinor tekintete körbefutott az ismerős, omladozó falakon, majd továbbhaladt az ösvényen. Felmérte a zuzmóval borított kőfaragványok kopott éleit, a talajt tarkító színes virágcsomókat, a tetőként fölénk boruló faágakat. Prudence-t kereste, és az egyik kötegelte oszlopcsoport mellett lelt rá, a földön ült, furcsán mozdulatlanul.

– Prudence! – nyögte.

Egy lépés, mintha süppedős láb küzdene. Prue szoknyája alól koszos cipő kandikált, köpenye a földhöz tapadt, csuklyával takart arcából csupán orrának hegye látszott. Holtsápadt.

Újabb lépés.

Orrába csatakos földszag furakodott. Cipője belesüppedt a sárba.

– Prue... – nyögte, miközben előrehajolt, hogy megérintse a barátnője vállát, ám ahogy hozzáért, azonnal vissza is kapta a kezét. A nő életelenül dőlt oldalra, köpenye szétnyílt, felfedve széttépett hasát és mellkasát.

Elinor megdermedt. A földet vér áztatta, és fémesség szag terjengett, és megülte a köveket, és lecseppent a levelekről.

Pillantása a sebre ugrott, a gyomra felfordult, a torkát keserű nyál kaparta. Elfordult, és kezét szájára szorítva a falhoz botorkált. Nyeldekelt,

miközben próbált mély levegőt venni. Felrémlt előtte a tíz évvel ezelőtti eset, amit olyan kétségbeesetten próbált elzárni az elméjében. De most úgy pattant elő, akár az icipici dobozba préselt bohóc, amit a mutatványosoknál látott a Vauxhall Gardenben. Csúfondárosan vigyorgott rá, minden vér a szívébe áramlott tőle, a végtagjai pedig elgyengültek. Térde megroggyant. Ujjai kapaszkodó után kutatva markoltak a málló kövekre.

Ő is így végezhetne volna akkor... A lábán már rég behegedt a seb, csupán cikcakkos gyöngyházfényű helye maradt meg, most mégis égőn kezdett lüktetni, mintha most szakították volna fel. Igen, órá is pontosan ilyen vég várt volna, ha nem menti meg Prudence.

– Kisasszony! Kisasszony! Hall engem?

A félelem körülzárta, pontosan úgy, ahogy akkor. Tenyere izzadt, kesztyűje a kezére tapadt. Prue-t megölte egy démon! És most az ő nyomába fog eredni! Nincs senki, aki megvédené. Összeszorította a száját. Magát kell megvédenie.

– Menjünk innen! – ismételte Mary.

Elinor szorosan lehunyta a szemét, és homlokát a falnak döntötte. A kő érintése kellemesen hűvösnek tűnt, és segített, hogy koncentráljon.

– Nem! – rázta meg tagadón a fejét. – Még nem.

Meg kell találnom azt, aki ezt tette Prue-val... Megtalálni... mielőtt ő talál meg engem... még azelőtt, hogy megölne.

Lassan kinyitotta a szemét, és mély levegőt vett.

Bárki ölte is meg, megtalálom!

Az elhatározás úgy kapaszkodott meg benne, akár bogáncs a ruhában. Előrehajolva, szemét a földre szegezve, óvatos léptekkel indult oldalirányba. Nem tudta elhinni, hogy Prudence minden védelem nélkül várakozott volna rá. A falnál arannyal futtatott, keresztel díszített tőr vonta magára a figyelmét. Azonnal felismerte: Prudence fegyvere, amit olyan mesterien forgatott. Most mégis alulmaradt. Ha ő lett volna Prudence helyében, lehet, még fegyvert se tudott volna rántani.

Meg kell tudnia, milyen fajzat végzett a barátnőjével. A gondolatai megakadtak.

Lehetséges lenne, hogy a démon, akit nem sokkal ezelőtt az utcát járva érzett meg, lenne az, aki megölte Prue-t?

Lehetséges... de akár más is lehetett.

Ott volt az a férfi... Merryweather... a ruhája...

Megrázta a fejét. Ő nem lehetett. Ott haladt el mellette. Alig négylépésnyire, akkor jobban kellett volna lüktetnie a lábának.

Más lehetett a tettes.

Összeszorította a száját, ahogy tovább fürkészte a helyszínt. Nyomra kell bukkannia! Bármilyen pirinyóra, de muszáj találnia valamit, amin elindulhat. Most először sajnálta, hogy Prudence a vadászokra vonatkozó kérdéseire mindig kitérő választ adott. Ő volt az egyetlen kapcsolata velük, és most elvesztette. Magára maradt. Egyedül, ahogy régen is, mielőtt megismerte Prue-t. Nagyot nyelt.

A vadászok biztos küldenek majd egy új összekötőt, csak azt nem tudta, mikor. Addig viszont nem élhet rettegésben. Meg kell találnia a gyilkost, hogy ő és mindenki más is biztonságban legyen.

Mindig is nyitott szemmel járt, és ha biztosan érezte, látta a demont, akkor jelentette Prudence-nek, aki továbbadta az információt a vadászoknak. Prue olyan büszke volt rá, és arra a munkára, amit az emberekért tett!

Tekintete a halottra csúszott. Szája megtelt keserű nyállal. Megfizet még a gyilkos azért, hogy ezt tette! Nem akart Prue-hoz érni, de tudta, hogy meg kell tennie, hogy kideríthesse, milyen fajzattal áll szemben. Rövid pillantást vetett a komornájára, aki vértelen ajkakkal állt, olyan sápadtan, mint akit egy pillanat választ csak el az ájulástól.

– Kisasszony! Menjünk innen!

– Mindjárt, csak még elbúcsúzom Prue-tól. Várj meg a boltív túldalán!

A komornának nem kellett kétszer mondani, szótlánul botorkált el.

Elinor visszafordult Prue-hoz. Az egyetlenhez, aki tudta, milyen démoni lények élnek az emberek között. Az egyetlenhez, aki meghallgatta, és hitt neki. Nem úgy, mint a szülei, amikor arról beszélt, hogy démonok támadták meg. Inkább elküldték egy leánynevelő intézetbe.

Megérintette a pelisse-t. A kabáton puha, erős, vörhenyes szálakat talált, amik hasonlítottak a rókaszőrre. A mellkason éles karomnyomok vöröslöttek. A nyakon pedig fogak nyoma, ahogy egy helyben tartotta, amíg kitepte az áldozat szívét és máját.

Egy rókadémon... Egy rókadémon végzett vele.

Újra rátört a hányinger. A sav kaparta a torkát, próbálta visszanyelni, de csak fuldoklott. Tekintete végigfutott a vérfoltos kabátujjon, egészen az ökölbe szorított kézig. Az egyik köröm beszakadt, és félig kifelé fordult, felfedve a vörös húst. Elinor elkapta a pillantását, és ekkor a közeli bokor tövében arany csillanása vonta magára a figyelmét. Odasietett, és kihalászta a tárgyat.

Egy gomb.

Egy arany kabátgomb. A közepén egy cirádásan megrajzolt M betű, ami elég egyedinek tűnt ahhoz, hogy némi utánajárással kiderítse, kinek a számára készült.

– Megvagy! – suttogetta maga elé. Igazságot fog szolgáltatni, és megbosszulja Prue halálát!

Lord Merryweather.

A gomb tulajdonosa Lord Merryweather. Először azt gondolta, ez csak tévedés lehet. Bizonyára másnak a gombján is található ugyanilyen díszes M. De Mary tüzetesen utánajárt. Azt is sikerült kiderítenie, hogy a gombot egyedi minta alapján tervezték, a báró kérésének megfelelően. Ez lezárta a kérdést.

– És ha tévedek? – motyogta Elinor, miközben töltött magának egy pohár limonádét. Viszont ott voltak azok a sárfoltok a férfi ruháján... Akár vérfoltok is lehetnek... Prudence vére!

A keze úgy szorult össze a poháron, hogy az ujjai elfehéredtek. Nagyon kis erőfeszítésébe került utánajárni, hogy melyik bálon, összejövetelen fog megjelenni a báró. Csak néhány elejtett szó a megfelelő fülek mellett, és már tudta is a címet.

Ma utánajár az igazságnak. Kideríti, Lord Merryweather démon-e vagy sem. Ezt megtudni pedig úgy a legegyszerűbb, ha elég közel kerül hozzá. Ha pedig az, akkor meg fog fizetni Prudence meggyilkolásáért.

– Ó, drága Miss Hawkrich, milyen öröm, hogy láthatom!

Elinor visszanyelt egy nyögést. Már csak pont ez a piperkőc hiányzott a mai estérel!

Elinor bármennyire is igyekezett, sose tudta rendesen elrejtetni az érzéseit vagy a nemtetszését egyik-másik udvarlója elmésnek szánt, valójában otromba megjegyzésére. Pedig tudta jól, hogy ez modortalan-ság. Azt várták tőle, hogy édes bárgyúsággal mosolyogjon, és bólogasson minden férfinak, aki csak mellésodródik. De képtelen volt rá, így azok hamarosan otthagyták. Kivéve egyetlenegyét, akit mindez mintha egyáltalán nem érdekelt volna.

– Sir William! Minő meglepetés, hogy találkozunk.

Pontosan utánakérdezett az összejövetel meghívottjainak névsorára, és Sir William nem volt rajta.

– Ugyan, kedves kisasszony! Ebben semmi meglepő sincs. Imádom az estélyeket!

És a kártyapartikat.

Ugyanúgy, ahogy a vendéglátó. Elinor összeszorította a száját, mi-közben hangtalanul szidta magát a figyelmetlenségéért. Gondolnia kellett volna erre. De a kártyát mindig is utálta. Sosem nyert benne. Néha még azon is elgondolkozott, vajon Freddie vadászkutyája is megverné-e.

– Akkor remélem, jól érzi majd magát.

– Hogyne, Miss Hawkrich, főleg, ha enyém lehet ez a tánc.

Nem kellett még csak a táncrendjébe se pillantania ahhoz, hogy tudja, fájdalmasan üres. Ezt viszont nem akarta Sir William orrára kötni.

– Milyen figyelmes... – Segélykérő pillantást vetett a kísérijére, Camilla néni-re, aki azonnal otthagya a beszélgetőtársait, és feléjük tartott.

– Ó, drága jó Sir William! – mosolygott Camilla néni. – Már annyira vártunk önre Mr. és Mrs. Dobbrey-val. Az ön jártasságára és hozzáértésére van szükségünk. Mr. Dobbrey határozottan állítja, hogy a

fáraózásban semmi kihívás nincs! Kérem, uram, jöjjön, és magyarázza el neki, hogy ennél nagyobbat nem is tévedhetne! – ragadta karon Sir Williamet, és távoztak az egyik kártyaasztal irányába.

Elinor végre egyedül maradt. Sóhajtván kortyolt az italába. A vádlíja tompán megsajdult ugyanabban a pillanatban, ahogy az ajtónálló bejelentette Merryweather báróját.

Elinor kényszerítette magát, hogy lassan, ráérősen forduljon meg. Legyezője halk suhogással nyílt szét.

A báró jól szabott, sötétszürke kabátja rásimult a vállára, magasra szökő gallérja finom keretbe foglalta markáns vonalú arcát. Fehér kravatlíját keleties kötéssel csomózták össze. Bricsesze és zoknijja a lábára feszült, megmutatta alakját és izmait. Csatos cipője makulátlanul fénylett. Igen, semmi kétsége sem volt afelől, hogy ő az, akinek a csizmájára tapadt a véres sár, és ahogy egyre többet gondolkodott rajta, Elinor annál biztosabban tudta, hogy a kezelőjén és a nadrágján is vérfoltokat látott. És most, mintha mi sem történt volna, megnyerő mosollyal, elegánsan üdvözölte a köré gyűlő hölgyeket.

Pontosan olyan, akár egy démon. A viselkedése, az öltözködése... Minden mozdulata, szájának felfelé kunkorodó íve, szemének csillogása. Minden csupa színjáték! Úgy tesz, mintha nemesember volna, de valójában csak egy gyilkos, aki cselédeket, tanítókat és kiszolgáltatót nőket iszonytató kínok között öl meg!

Megborzongott, és a ruhájába törölte a kezét, amikor a démon egy fiatal, első báljára készülő lány kacsója fölé hajolt. Hogy képzeled, hogy itt cseverészik, fesztelenül és könnyedén? Egy rókadémon, aki ki tudja, milyen ördöngös módon szerzett magának főnemesi címet, birtokot! És vajon hány jó ember halála szárad a lelkén!? Elinor gyomra felfordult már a gondolatra is, hogy közelebb kell mennie hozzá. Legyezője összecusklott, ahogy ujjai összeszorultak a nyelén.

Gondolj rá úgy, mint a többire!

A zenészek vonós hangszereiről az utolsó hangok is lecsúsztak, és lágyan lebegtek egy elnyújtott pillanatra a teremben. A párok könnyedén

hajoltak meg egymás felé. Szoknyák lebbentek és súrolták a padlót, majd mindenki visszatért a helyére, hogy a következő francia négyeshez másokkal lépjen a parkettre.

Tekintete túlságosan hosszan időzhetett a démonon, mert a férfi felnézett. Egyenesen rá. Mintha csak megérezte volna, hogy valaki őt mustrálja.

Éles, mindentudó szem, amiben vidámság csillant. Elinor úgy érezte, hogy a másik kineveti.

Elkapta a tekintetét.

Még soha, senki sem nevette ki.

A nyomorult! De majd meglátjuk, ki nevet ma utoljára! Vajon akkor is ennyire vidám leszel, amikor a csittószer hatni fog?

Biztosan tudta, hogy a démon úgy fog elterülni, akár egy zsák szén. A kis, színtelen folyadékkal teli üvegcsét még Prudence-től kapta, amikor felderítőként csatlakozott a vadászokhoz. Eddig még sose kellett használnia. Most elérkezett az idő, hogy kipróbálja. A szer csak magatehetetlenné teszi a demont, a többit pedig azokra a fickókra bízta, akiket a komornája bérelt fel. Azok majd a Temzébe vetik. Neki csak fel kell csálnia egy üres szobába.

Az ajkába harapott a legyezője takarásában. Egyedül egy démonnal? A szíve riadt nyúlként ugrott meg.

– Miss Hawkrich, engedje meg, hogy bemutassam önnek Lord Kenrick Shin Fowerst, Merryweather báróját. – A vendéglátója mintha a semmiből termett volna előtte. Megtorpanásra készítette, de nem tőle, hanem a mellette álló, emberbőrbe bújt démon megjelenésétől érezte úgy, mintha minden vér kifutott volna a tagjaiból.

A lélekjelenléte azonban nem hagyta el, és könnyedén fogadta a bemutatkozást. Ám a báró azon kérdésére, hogy megtisztelné-e ezzel a tánccal, egyszeriben úgy érezte, hogy képtelen lenne. A lábában lüktető fájdalom tovább sugárzott a combjába, egészen a csípőjéig.

Itt a lehetőség, hogy flörtölj, emlékeztette magát.

Talán nem is kell túl sok ahhoz, hogy rávegye a demont, kövesse egy csendes szobába, ahol magatehetetlenné teheti.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tökéletes terv. Bárcsak ne érezné úgy minden egyes lépésnél, mintha karmok mélyednének a vádlijába!

Beleegyezőn bólintott.

A férfi keze melegen ölelte át az övét. Azok az ujjak... Elméje mélyéről felsejlett Prudence vértelen arca, a karomnyomok. Megremegett. Minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne rántsza vissza a kezét.

– Minden rendben? – A férfi hangja csábítón ölelte körül, és prémként burkolta be. Íriszében mintha olvadt borostyán kavargott volna.

Elinor biccentett, holott egyáltalán nem érezte így. A szíve dübörgött, és az izzadság cseppekbe gyűlt a tarkóján. Unszolta magát, hogy csevegjen. Könnyedén, semleges témáról, de csak a lábára tudott gondolni, és arra, hogy itt áll a táncparketten, szemben egy démonnal. És most még beszélgesen vele és csábítsa el? Képtelenség!

A zenekar francia négyesbe kezdett. A dallam kimérten haladt végig a gyertyákkal megvilágított termen, miközben a táncosok arrébb léptek a parketten. Szoknyák libbentek, szalagok sodródtak a levegőben. Kéksárga-zöld-lila foltok keveredtek a sötét tónusokkal. Fehér harisnyák vilantak ki a szoknyák alól, ahogy léptek, fordultak.

– Talán megemlíthetném az időjárást... Mit gondol, Miss Hawkrich?

Elinort annyira meglepte a férfi kérdése, hogy elvétette az ütemet, és egy teljes jobbra fordulatot kihagyott. Tekintete a partnere arcára rebent, ám úgy tűnt, a démon is ronthatott.

– Ó, elnézést! Ez a lépéssor kifogott rajtam – mentegetőzött a férfi.

Elinornak azonban még felocsúdni sem volt ideje, a következő pillanatban ugyanott tartottak, mint a többi pár.

A démon tökéletesen simán, minden fennakadás nélkül korigálta a mozdulataikat. Elinor fején az futott át, vajon nem szándékosan hibáztott-e a férfi. De el is vetette a gondolatot. Miképp lenne képes valaki, még ha démon is, ugyanabban a pillanatban hibázni, amikor a partnere? Egyáltalán miért tenné? Csak azért, hogy magára vállalja a botlást? Nem. Ezt teljességgel kizártak tartotta. Hiszen az elmúlt években, ha elvétette a lépést, a táncpartnerei legjobb esetben is szenvtelenül bámultak rá,